

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 marca 2026 r.

Pozycja 26

POSTANOWIENIE

z dnia 4 grudnia 2025 r.

Sygn. akt Tw 5/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów z siedzibą w Warszawie o zbadanie zgodności:

art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. poz. 2666) z art. 2, art. 7, art. 32 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

Zarząd Główny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów z siedzibą w Warszawie (dalej: wnioskodawca) wystąpił 2 lipca 2024 r. do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Wnioskodawca zakwestionował zgodność ze wskazanymi przepisami Konstytucji art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. poz. 2666), regulującego sposób ustalania wynagrodzeń m.in. funkcjonariuszy Policji odmiennie od sposobu kształtowania wynagrodzeń pozostałych grup państwowej sfery budżetowej. Wnioskodawca wyjaśnił, że zgodnie z treścią tego przepisu do obliczenia uposażeń funkcjonariuszy w okresie od 1 marca do 31 grudnia 2023 r. stosuje się kwoty bazowe ustalone w ustawie budżetowej na rok 2023, natomiast do ich obliczenia w okresie od 1 stycznia do 28 lutego 2023 r. stosuje się kwoty bazowe na dotychczasowym poziomie, wskazane w ustawie budżetowej na rok 2022. Podał, że rekompensatę za „zaniżone” uposażenie funkcjonariuszy w okresie od 1 stycznia do 28 lutego 2023 r. miał stanowić przewidziany w kwestionowanym przepisie mechanizm, zgodnie z którym ich uposażenie wypłacane od 1 marca do 31 grudnia 2023 r. podlegało każdorazowemu zwiększeniu o 1/5 kwoty różnicy między uposażeniem obliczonym na podstawie kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na rok 2023 a uposażeniem w dotychczasowej wysokości. Funkcjonariuszom, którzy w omawianym okresie przeszli na emeryturę, brak waloryzacji uposażeń nie został, zdaniem wnioskodawcy, zrekompensowany w żaden sposób, ponadto pozbawienie ich

podwyżki uposażeń wpłynęło bezpośrednio na wymiar emerytur, obniżając je o 7,8%. Z tych względów kwestionowany przepis jest, w ocenie wnioskodawcy, niezgodny z zasadą demokratycznego państwa prawa i wywodzoną z niej zasadą praworządności, zasadą równości wobec prawa oraz zasadą zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo i w razie osiągnięcia wieku emerytalnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wniosek złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. W postępowaniu tym Trybunał Konstytucyjny w składzie jednego sędziego bada, czy wniosek spełnia wymagania przewidziane w art. 191 ust. 2 Konstytucji oraz przepisach u.o.t.p.TK. Ponadto wstępne rozpoznanie zapobiega nadaniu dalszego biegu wnioskowi m.in. w sytuacji, gdy postępowanie wszczęte przed Trybunałem Konstytucyjnym podlegałoby umorzeniu z powodu utraty przez akt normatywny w zakwestionowanym zakresie mocy obowiązującej przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał (art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK). Tym samym wstępne rozpoznanie wniosku umożliwia – już w początkowej fazie postępowania – wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia.

Wnioskodawca zakwestionował art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. poz. 2666). Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wskazany przepis nie obowiązuje w momencie rozpatrywania wniosku. Wygaś z mocy prawa z dniem 31 grudnia 2023 r., a więc jeszcze przed złożeniem analizowanego wniosku do Trybunału. W sprawie zachodzi zatem przewidziana w art. 59 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK okoliczność utraty mocy obowiązującej przedmiotu kontroli, skutkująca koniecznością umorzenia postępowania. Nie znajduje przy tym zastosowania przesłanka warunkująca zasadność badania konstytucyjności nieobowiązującego aktu normatywnego określona w art. 59 ust. 3 u.o.t.p.TK (przypadki, w których wydanie orzeczenia jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw), dotyczy ona bowiem jedynie postępowania zainicjowanego skargą konstytucyjną.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak w sentencji.